

lažila jo je beračica in jela hiteti, da popravi, kar je bila zamudila.

Popoldne, ko so bile sklede pomite, odšla je od Resnikovih, pa nič ne tako zadovoljna kakor sicer. Za vse svoje novice in pripovedovanje še kave ni dobila. A nadejala se je, da bo drugič bolje, češ, Štefana ne smem pozabiti hvaliti, o oni pa treba za gotovo zvedeti kaj slabega. Potem je poročala pri Tiščinu Lenki, kako je opravila:

„Mati je že precèj mehka“, govorila ji je, „ti se pa kar Štefana samega loti in ne iz-

podleti ti; oče se gotovo tudi ne bo ustavljal obema.“

„Kaj je pa rekla?“ pozvedovala je Lenka.

„Da si najboljša kuharica in gospodinja!“

„Ali res?“

„I kako bi pa jaz drugače to trdila?“ — V Marušini roki se je nekaj trdega posvetilo, in tako urnih nog jo je brisala iz Dobovca v sosedno vas kakor dvajsetletno dekle, dasi je sicer komaj lazila od hiše do hiše. Potem pa še kdo reci, da denar in dobra volja nista pol zdravja! (Dalje.)

B ô r a.

Oj na gôri, na zeleni, bôra dva stojita
In med sabo v nôči tihi tiho govorita.
Prvi deje bôru drugu: „Brate ravnorasli!
Včera so se v moji senci konji-vranci pasli,
A kraj njih so počivali mi junaki čili,
Vince pili, pesmi peli, sablje so brusili;
Hej, junaki, vsi odbrani, mladi vsi in zdravi,
Pa odjezdili ponosni v dol so, v boj krvavi.
Oj, junaki vi ponosni, vi junaki čili,

Bodete-li v senco mojo zopet se vrnili?“
Drugi pravi bôru bratu: „Priletel iz dalje
In nocój na vejah mojih sôkol nočeval je,
Pa mi pravil je o bôju, oj o bôju ljutem,
Pa je pravil o sovragu, o sovragu krutem;
Pa je pravil, da junaki, ti junaki mladi
Mrtvi ob Dunáju samnem spiyo na livadi...“
Oj na gôri, na zeleni, bôra dva stojita,
Pa se tiho za junaki padlimi solzita. —

Gojko.

Veter.

Veter, veter, oj povej mi, kje si danes bil?
Sinku tvojemu sem danes ličece hladil.
Je-li mu oko žareče, bistro kot nekda?
Oj, ugasnil njemu jasni je očij sijaj.
Je-li lice mu rudeče ali mu bledí?
Oj, rudeče, oj, rudeče, mu je — od krvi!
Si-li pesem čul njegovo, si-li slišal vzdih?

Ni ne peva, ni ne plače, on je vedno tih;
Nič več iskrega konjiča on ti ne sedlá,
Niti iskrega konjiča hraber ne igra,
Ni ne peva, ni ne plače, sablje ne vihti —
V čistem polju pri Dunáju mrtev ti leži!
Dežek drobní, dežek drobní mije mu obraz,
A razčesal, a razčesal kodre sem mu jaz.

Gojko.

Ob hudi uri.

Vihár buči, ozračje grom pretresa,
Za bliskom blisk po temnem nebu šviga,
In šviga k zemlji in vasi požiga,
Udarci strele lomijo drevesa.

Mogočnost svojo kažejo nebesa,
S plamenom piše se prirode knjiga;
Brezumno bitje plaho glavo dviga,
In človek moli solznega očesa.

Prizor razdražene se zdi prirode —
Podoba dné poslednjega vseh vekov,
Ko bodo se nebes moči gibale.

Oj, strašne svet ne ogne se usode.
Tedaj dovršen bo namen človekov,
Prirode sile bodo ponehale.

J. O. Golobov.